

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ระบบการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้ผลที่สุดในปัจจุบัน คือเน้นการสอนคำศัพท์ที่สำคัญ เพราะผู้เรียนจะเสียเวลาไปกับเนื้อหาคำศัพท์ที่ไม่ได้ใช้จริงหรือใช้น้อยครั้งแต่กลับละเลยการสอนคำศัพท์ที่เจ้าของภาษาใช้บ่อยถึงวันละหลายครั้ง เพราะฉะนั้นคำศัพท์ภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่ผู้สอนและตัวผู้เรียนเองควรให้ความสนใจ เพราะวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ ความสามารถในการนำไปใช้ต่อยอดได้ในชีวิตจริง (นวลทิพย์ มหามงคล, 2550) ซึ่งบทนี้จะอธิบายถึงทฤษฎีของคำศัพท์รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งความสำคัญของคำศัพท์ ความรู้ด้านคำศัพท์ และ คำศัพท์และการเขียน

ความสำคัญของคำศัพท์

Howard and Etienne (2006) ได้อธิบายไว้ว่า คำศัพท์หมายถึงสัญลักษณ์ทางภาษาศาสตร์ที่ใช้ในการสื่อสารเพื่อให้มนุษย์ดำเนินชีวิตและอยู่ร่วมกัน ได้อย่างเข้าใจในความต้องการซึ่งกันและกัน และนิยามของคำศัพท์มี 2 ประเภทคือมโนภาพ (Image) รูปแบบของคำศัพท์ และลักษณะของคำศัพท์ เช่น คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำนาม เป็นต้น และมโนคติ (Concept) คือการนำคำศัพท์แต่ละประเภทไปใช้ให้ถูกความหมายและสามารถสื่อสารได้

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้นิยามถึงความสำคัญของคำศัพท์ไว้ว่า ถ้าไม่มีไวยากรณ์ภาษาก็ยังสามารถสื่อความหมายได้เล็กน้อย แต่ถ้าปราศจากคำศัพท์ ภาษานั้นจะไม่สามารถสื่อความหมายใด ๆ ได้เลย เช่นเดียวกับ Thornbury (2002) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใช้ภาษาใช้เวลาทั้งหมดในการเรียนไวยากรณ์ พัฒนาการของภาษาอังกฤษก็จะมีไม่มาก แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เรียนเห็นถึงความสำคัญของคำศัพท์ และใช้เวลาส่วนใหญ่เรียนรู้และพูดคุยโดยใช้คำศัพท์ให้มาก แม้ว่าผู้ใช้ภาษาจะพูดตามหลักไวยากรณ์ที่จำกัด แต่จะสามารถสื่อสารทุกสิ่งทุกอย่างได้

ปัจจุบันนี้มีคำศัพท์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา จึงส่งผลให้การเรียนรู้และการสอนคำศัพท์ยังคงจะต้องมีการแก้ปัญหา เนื่องจากหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่ได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยตลอดเวลาทำให้ไม่สามารถหาความหมายของคำศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่ได้ จึงควรมีการปรับปรุงเนื้อหาคำศัพท์ให้มีความทันสมัยอยู่ตลอดเวลาซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้คำศัพท์เกิดการพัฒนาต่อผู้เรียนโดยตรง เพราะคำศัพท์นั้นมีความสำคัญอย่างเด่นชัดกับทุกทักษะในการเรียนภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (Thornbury, 2002) Bachman (1985) ได้พูดถึง

ความสำคัญของคำศัพท์ที่มีต่อการพูดไว้อย่างชัดเจนว่า หากบุคคลใดไม่มีความหมายของคำ ก็จะไม่สามารถพูดภาษานั้นได้

McCarthy (1995) กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ในด้านการอ่านไว้ว่า ถึงแม้ผู้อ่านจะสนใจในหัวข้อเรื่องที่อ่านก็ตาม แต่อุปสรรคสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านลดความพยายามที่จะทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้ นั้นจะได้แก่การขาดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์อย่างเพียงพอมากกว่าอุปสรรคอย่างอื่น เมื่อผู้อ่านมีความรู้คำศัพท์น้อยจึงมักจะพบคำยากและใหม่เสมอ

ระวีวรรณ ศรีศรีรัตน์ (2542) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นประโยชน์ที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ และมีความจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องรู้คำศัพท์ให้ได้เป็นจำนวนมาก คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอันดับแรกทีครูควรจะสอน เช่นเดียวกับ Austin (1990) ได้กล่าวว่า คำศัพท์มีความสำคัญมากกว่าโครงสร้างไวยากรณ์เพราะคำศัพท์นำมาซึ่งการสื่อสาร ถ้ามีความรู้ด้านคำศัพท์มากกว่าความรู้ด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างการใช้ไวยากรณ์ ผู้ใช้ภาษาจะยังคงสามารถสื่อสารให้เกิดความเข้าใจได้ในระดับหนึ่ง ตรงข้ามกับผู้ที่ไม่รู้คำศัพท์ จะไม่สามารถสื่อสารได้

Syoc (1990) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นประโยชน์ที่สุดในการเรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทั้งยังมีความจำเป็นมากที่ผู้ใช้ภาษานั้น ๆ จะต้องมีความรู้คำศัพท์ให้ได้เป็นจำนวนมาก เพราะคำศัพท์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษา

Johnson, Dale and David (1978) กล่าวว่าเหตุผลที่คำศัพท์มีความสำคัญอย่างโดดเด่นเนื่องจาก ถ้าผู้ใช้ภาษาต่างประเทศรู้จักคำศัพท์ที่มีระดับความยากมากเท่าไร ก็จะส่งผลให้เกิดรายได้และความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่มีคลังคำศัพท์ในระดับยากน้อย

Wallace (1984) กล่าวว่า บางคนอาจพูดได้ว่าคำศัพท์ไม่ได้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะการเรียนรู้ภาษานั้นมีหลายองค์ประกอบที่ถูกลำเอวรวบรวมและสร้างให้เกิดภาษา ได้แก่ โครงสร้างภาษา และไวยากรณ์ แต่ผู้ใช้ภาษายังคงไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงการใช้คำศัพท์เพื่อการสื่อสารได้ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาอื่น ยิ่งผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และความสามารถในการจดจำคำศัพท์มากขึ้นเท่าไร ยิ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการสื่อสารมากขึ้นเท่านั้น นักการสอนภาษาได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของคำศัพท์ไว้ว่า

“เราสามารถที่จะสรุปด้วยความมั่นใจว่า หัวใจของการเรียนรู้ภาษาที่สองสำหรับผู้เรียน คือ การบรรจุคำศัพท์ที่ใช้ได้จริงอันประกอบด้วยความหมาย โครงสร้างและรูปลักษณะของความหมาย (Ssemantic Feature) ลงไปในสมองของพวกเขาให้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด” (Thanomsat & Sawangwarorose, 1981)

ความรู้ด้านคำศัพท์

Farrel and Thomas (2009) ได้ให้คำจำกัดความของ “คำ” ไว้ดังนี้ คำ หมายถึง คำที่เป็นฐาน (Base Form) เช่น make. คำที่มีการเปลี่ยนแปลง (Inflections) และ รากศัพท์ (Derivatives) ทั้งการเติมอุปสรรค (Prefixes) เช่น un-, co- และปัจจัย (Suffixes) เช่น -tion, -ing เช่น make, makes, made, making, maker และ makers ให้ถือว่าทุกคำกาคำศัพท์และมีความหมายแตกต่างกันไปตามลักษณะการใช้ ซึ่งถูกยอมรับมาช้านานแล้วว่าความรู้ด้านคำศัพท์เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาทุกภาษา (Alderson, 1979) และ Mezynski (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ความหมายของคำศัพท์ที่เรารู้จักมีหลายระดับ ขึ้นอยู่กับภาระงานของแต่ละบุคคลว่าจะสามารถใช้ระดับคำศัพท์ให้เหมาะสมกับอาชีพได้หรือไม่ ถ้าอยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสมกับความรู้ในการใช้คำศัพท์จะทำให้เกิดประโยชน์เพราะ ใช้คำศัพท์ได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ทำให้เกิดการเรียนรู้และงานมีประสิทธิภาพ

งานเขียนหลายชิ้นได้อ้างถึงความรู้ด้านคำศัพท์ไว้ 2 มิติ คือ เชิงกว้าง (Breadth) และเชิงแคบ (Depth) ความรู้ด้านคำศัพท์ในเชิงกว้างนั้นอ้างไปถึงขนาดของคำหรือจำนวนของคำรวมไปถึงความหมายของคำศัพท์ที่ไม่ลึกซึ้ง ส่วนความรู้ด้านคำศัพท์ในเชิงแคบนั้นคือการรู้จักและการใช้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี (Qian, 2000) เช่นเดียวกับจตุรงค์ ธนะสิลังกูร (2549) กล่าวว่าผู้เรียนหรือผู้อ่านที่มีความรู้ด้านคำศัพท์มากก็จะเป็นผู้ที่มีความรู้ในเชิงแคบคือการรู้จักและการใช้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี และแม้ว่ามีความรู้ด้านคำศัพท์ในจำนวนมากซึ่งอาจจะมาจากการเดาความหมายของคำที่ไม่รู้ หรือมีพฤติกรรมที่ชอบเรียนรู้คำใหม่ ๆ อยู่เสมอก็จะทำให้ได้รับการพัฒนาและสามารถนำความรู้ด้านคำศัพท์ที่มีอยู่ไปใช้ได้ถูกต้องและแม่นยำ

Richards (1990) ได้แบ่งความรู้ทางคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความรู้เรื่องความหมายของคำ ซึ่งครอบคลุมไปถึงความสามารถในการนำไปใช้ได้อย่างชัดเจน และระดับความสามารถในการเข้าถึงองค์ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ รวมไปถึงการประยุกต์ และการใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม ซึ่ง Qian (2000) ได้เสนอว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ควรประกอบด้วย การใช้ ประโยค รากศัพท์ การเชื่อมคำเข้าด้วยกัน ความหมาย ลักษณะของคำ และคำที่มีหลายความหมาย ซึ่งทฤษฎีของเดวิด ดี เควน มีความชัดเจนมากกว่ากรอบทฤษฎีของริชาร์ดที่กล่าวไว้ข้างต้น เพราะได้มีการรวบรวมองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน ตั้งแต่หน่วยคำที่เล็กที่สุดไปจนถึงคำที่นำมารวมเป็นประโยค ทั้งยังพิจารณาไปถึงความถี่ของคำและลักษณะการใช้อีกด้วย ต่อมา มีการปรับเปลี่ยนแนวคิด จนมีผู้ที่คิดกรอบทฤษฎีที่ละเอียดและเข้าใจง่ายกว่าได้แก่ เนชั่น (Nation, 2001) ได้เสนอไว้ว่า ความรู้ด้านคำศัพท์มี 2 ประเภทหลัก ๆ คือ การรับ (Receptive) และ การนำไปใช้ (Productive) สามารถแจกแจงรายละเอียดปลีกย่อยได้ดังนี้ 1. รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการพูด รูปแบบการเขียน และ

ส่วนต่าง ๆ ของคำศัพท์ 2. ความหมาย ได้แก่ รูปแบบและความหมาย องค์ความคิด การอ้างอิงและความสัมพันธ์ 3. การใช้ ได้แก่ ไวยากรณ์ การวางเข้าด้วยกัน และข้อจำกัดในการใช้ ซึ่งกรอบทฤษฎีของเนชั่นได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้เป็นส่วนหนึ่งในการเขียนหนังสือ ตำราเรียน และเป็นแนวทางให้ครูใช้ในการเรียนการสอนอีกด้วย

Farrel and Thomas (2009) กล่าวว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างน้อย 98 เปอร์เซ็นต์ จากคำศัพท์ทั้งหมดในเรื่องที่อ่าน เช่นเดียวกับการฝึกทักษะภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด และการเขียน ดังนั้นยังมีความรู้ด้านคำศัพท์มากเท่าไรเปรียบเสมือนกุญแจที่นำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น

จากประสบการณ์ของครูสอนภาษาส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของกระบวนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ หรือทุกภาษานั้นคือ คำศัพท์ วิธีการสอนไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาที่สอง ถ้าปราศจากความสามารถในการใช้คำเพื่อการแสดงเป็นคำพูด การเขียนหรือเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะเป็นวิธีการใดก็จะเป็นการไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ถ้าขาดความรู้ด้านคำศัพท์ (MacCarthy, 1995) ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วบุคคลทั่วไปที่เป็นเจ้าของภาษาควรมีความรู้ด้านคำศัพท์ประมาณ 50,000 – 100,000 คำ (Haley, 2006) และสำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ควรจะมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างน้อย 3,000 คำ เช่นการอ่านตำราภาษาอังกฤษควรจะเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ในบริบท 95 % จะแสดงว่ามีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ (Nation, 1985)

สรุปได้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์มีความสำคัญต่อการเขียนภาษาอังกฤษเพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างของภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีและมีความรู้ด้านคำศัพท์เป็นจำนวนมากพอที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน เพราะการเขียนเป็นวิธีการฝึกฝนกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ ทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมในการเขียนเพื่อความหมายที่ถูกต้อง

คำศัพท์และการเขียน

ราชบัณฑิตยสถานให้นิยามคำว่า การเขียน คือ “ขีดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข, ขีดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาดแต่งหนังสือ” การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้ส่งสารออกไปเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสาร สามารถอ่านเข้าใจ ได้รับทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการเหล่านั้น การถ่ายทอดโดยวิธีบอกเล่าปากต่อปาก หรือที่เรียกว่า “มุขปาฐะ” อาจทำให้สารตกหล่นหรือคลาดเคลื่อนได้ง่าย ลายลักษณ์อักษรหรือตัวหนังสือ แท้จริงแล้วคือเครื่องหมายที่ใช้แทนคำพูดความรู้สำคัญและประโยชน์ของการเขียนสื่อ

ความมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นวิธีการสื่อสารและมีประโยชน์เนื่องด้วยเป็นการถ่ายทอดความรู้ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้เขียนเป็นหลัก และนอกจากนั้น การเขียนยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการที่จะวัดความเจริญของอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัยด้วย รวมทั้งถ่ายทอดภาพในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตที่เป็นการจินตนาการได้อีกด้วย สร้างความรัก ความเข้าใจ ข้อตกลง แนวปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคม ในการเขียนภาษาทุกภาษา มีแบบแผนที่ต้องการรักษา มีถ้อยคำสำนวนที่ต้องใช้เฉพาะ และต้องเขียนให้แจ่มแจ้ง เพราะผู้อ่านไม่สามารถไต่ถามผู้เขียนได้ เมื่ออ่านไม่เข้าใจ ผู้ที่จะเขียนให้ได้ดี ต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้รับสาร โดยพิจารณาว่าผู้รับสารสามารถรับสารที่ส่งมาได้มากน้อยเพียงใด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546)

การเขียนที่ดีนั้นไม่จะเป็นการเขียนโดยทั่วไปหรือการเขียนทางวิชาการ มีประเด็นสำคัญคือ ผู้เขียนต้องรู้ว่าตนเองต้องการสื่อสารอะไรให้ผู้อ่านได้เข้าใจในความคิดหรือจุดประสงค์ที่ผู้เขียนตั้งใจไว้ การเขียนทางวิชาการ (Academic Writing) หรือการเขียนแบบทางการ (Formal Writing) จะมีความพิถีพิถันในการเลือกใช้คำศัพท์มาบรรจงร้อยเรียงให้ได้ความสละสลวยและชัดเจนในเนื้อหา เพื่อให้ผู้รับสารทำความเข้าใจให้ได้มากที่สุด การเขียนที่ดีมีองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ ผู้เขียน หัวข้อที่ใช้ในการเขียน (ชื่อเรื่อง) ผู้อ่าน และรูปแบบของภาษา เช่น โครงสร้างไวยากรณ์ รูปแบบประโยค และคำศัพท์ เป็นต้น ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้เขียนที่จะทำให้องค์ประกอบเหล่านี้มีความสมดุลกันในงานเขียน แต่ละเรื่อง (Taylor, 2009) เช่นเดียวกับ Raines (2005) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนที่ดีไม่ใช่เพียงแต่การแสดงความรู้ หรือความคิดเท่านั้นแต่เป็นการใช้ระบบความคิดผสมผสานกับกระบวนการให้เป็นอันด้นขั้นตอนที่ถูกต้อง เนื้อหาครอบคลุมและตรงประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อ เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจของผู้อ่าน ซึ่งกระบวนการเขียนที่ดีจะต้องมีการวางแผน การอ่านเพิ่มพูนความรู้และรวบรวมความคิด ทั้งในเรื่องของการหาจุดประสงค์หลักและวิเคราะห์ประเภทของผู้อ่าน การแจกแจงความคิดให้เป็นประเด็น รวมไปถึงการตั้งชื่อเรื่อง และเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการสนับสนุน ทั้งนี้การเขียนร่างก็มีความสำคัญด้วยเช่นเดียวกันเพราะเป็นการจัดระบบความคิด แยกความคิดหลัก และความคิดรอง และการตรวจทานแก้ไขและการอ่านซ้ำเพื่อความชัดเจนและความเป็นเอกภาพของเนื้อหา นอกจากนี้ผู้เขียนที่ดีต้องนึกถึงผู้รับสาร หรือผู้อ่านงานเขียนของตนเองเป็นสำคัญ เพราะการเขียนที่ดีนั้นจะต้องเขียนให้เสมือนหนึ่งว่ากำลังสนทนากับผู้อ่าน ประหนึ่งในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นการเขียนจึงถือว่าเป็นงานที่ท้าทายประเภทหนึ่ง เพราะไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าผู้อ่านจะมีลักษณะใด ต่างชาติ ต่างศาสนา และต่างวัฒนธรรม จึงเป็นหน้าที่สำคัญที่ผู้เขียนจะต้องฝึกฝนในการเขียนเพื่อให้งานที่เขียนนั้นสัมฤทธิ์ผล

Oxford (1990) ได้แบ่งกลยุทธ์ที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเป็น 6 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 คือด้านความจำ (Memory Strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เขียนสามารถเก็บข้อมูลความรู้ และสามารถนำมาใช้เมื่อถึงเวลาที่ต้องการ ประกอบด้วยการนำความรู้ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้เดิม การจำคำหลักหรือคำสำคัญ ผู้เขียนต้องหมั่นเป็นคนช่างจดช่างจำคำศัพท์ หรือสำนวนที่เรียนรู้มา โดยการจดจำเป็นหมวดหมู่ เช่น สำนวนต่าง ๆ คำแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

ด้านที่ 2 คือด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) เป็นกลยุทธ์ในด้านความรู้ ความคิดอย่างเป็นขั้นตอน หรือเป็นการแก้ปัญหาที่ต้องใช้การวิเคราะห์ รวมทั้งการทำซ้ำ การถ่ายโอนความรู้และการสังเคราะห์เนื้อหาการแปล การคำนึงถึงกฎเกณฑ์ และรูปแบบของภาษา

ด้านที่ 3 คือด้านการชดเชยข้อบกพร่องในการใช้ภาษา (Compensation Strategies) เป็นการเขียนเพื่อสื่อความหมายเมื่อพบปัญหาในการเขียน เพราะการเขียนประกอบด้วยตัวชี้แนะทางภาษา และการใช้บริบทในการเขียนแทนการเขียนคำที่ไม่รู้จัก รวมทั้งการใช้คำเหมือนเพื่อความพยายามในการสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจในเรื่องที่เขียน กลยุทธ์เหล่านี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในระหว่างการเขียน เช่น ถ้าเราไม่รู้โครงสร้างไวยากรณ์หรือคำศัพท์บางคำที่ไม่จำเป็นและไม่สามารถตรวจสอบจากหนังสืออ้างอิงได้ เราควรจะปรับเปลี่ยนแก้ไขงาน โดยเลือกใช้ประโยคง่าย ๆ หรือ คำศัพท์ในระดับง่ายขึ้นเพื่อที่จะสามารถสื่อความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ และสามารถตัดทอนรายละเอียดบางส่วนที่คิดว่าเขียนออกบ้าง เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ประโยคซับซ้อนหรือคำศัพท์ที่ไม่มั่นใจ ถือ เป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้เขียนจะแก้ปัญหาจากการที่ไม่รู้คำศัพท์ในระดับที่ 3 มาเลือกใช้คำศัพท์ง่ายที่มีความหมายใกล้เคียงในระดับที่ 1 หรือ 2 แทน

ด้านที่ 4 คือด้านการควบคุมและตรวจสอบ (Metacognitive Strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ผู้เขียนใช้ในการวางแผนและตรวจสอบงานเขียนของตน ประกอบด้วยการกำหนดเป้าหมายในการเขียน การตั้งใจเขียน และการตรวจสอบความเข้าใจในการเขียน เป็นต้น

ด้านที่ 5 คือด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ใช้ในการควบคุมตนเองด้านอารมณ์และทัศนคติรวมทั้งเป็นกลยุทธ์ซึ่งส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เขียน

ด้านที่ 6 คือด้านสังคม (Social Strategies) เป็นกลยุทธ์ที่ใช้ในการแสดงการสื่อสารกับบุคคลรอบตัวเราซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอน เพื่อนร่วมงาน โดยเราสามารถนำกลยุทธ์นี้ไปใช้ในการซักถามและขอคำแนะนำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาไทยอยู่ในระดับต่ำถึงพอใช้ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะในกาทดสอบครั้งนี้เป็นการทดสอบความสามารถทางการเขียนโดยรวม ซึ่งนิสิตจะต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้านประกอบกันทั้งความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน ความรู้ความคิดต่าง ๆ ที่จะนำมาประกอบกับการเขียน และในการตรวจทานให้คะแนนก็มีเกณฑ์หลายด้านประกอบกันทั้งเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด ไวยากรณ์ คำศัพท์และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (ศิริพร พัวพันธ์, 2531) ซึ่งนักศึกษายังมีปัญหาในเรื่องของทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ดังเช่นผลงานวิจัยของกุสุมา มະนะสุนทร (2539) ที่ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย ผลปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเขียนในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่ง บำรุง โดรัฐ (2540) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 132 คน ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. ข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และการใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมกับเนื้อความที่ต้องการสื่อ 3. ข้อผิดพลาดจากการใช้คำบุพบท คำย่อ คำสันธาน และ 4. ข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้สำนวนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องมีการฝึกฝนและพัฒนาความรู้โดยเฉพาะคำศัพท์ให้มากขึ้น เพราะคำศัพท์มีประโยชน์อย่างยิ่งในการเขียนเรียงความให้บรรลุเป้าหมาย

พวงเพชร พฤติกุล (2548) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยาเขต 1 ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพะเยาเขต 1 อยู่ในระดับพอใช้ และจากความคิดเห็นของผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเห็นว่า ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นพื้นฐานในการเรียนระดับสูง ในด้านปัญหาที่พบของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และการสอนของผู้สอนคือ การฝึกฝนการเขียนในเรื่องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ และหลักการเขียนอยู่ในระดับต่ำ ควรมีการส่งเสริมการเรียนการสอนที่เน้นการนำจุดบกพร่องมาปรับปรุงเพื่อให้เป็นจุดแข็งในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนต่อไป เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ นวลทิพย์ มหามงคล (2550) ที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 2 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548 พบว่านิสิตจำนวนมากสะกดคำศัพท์ไม่

ถูกต้อง และใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมในระดับประโยค ทั้งนี้การต้องเพิ่มความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ในการเขียนให้มากขึ้น

สรุปได้ว่าการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากลักษณะเฉพาะตัวของทักษะการเขียนซึ่งมีความสลับซับซ้อน และยากต่อการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน ตลอดจนข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการใช้ไวยากรณ์ การเขียนประโยค การเชื่อมประโยค และการเลือกใช้คำศัพท์ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญเพราะเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ เมื่อคำศัพท์เป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาในการเขียนผู้วิจัยจึงมีความสนใจในบทบาทของคำศัพท์ที่ถูกนำมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ว่าคำศัพท์ที่นิสิตเลือกใช้ในการเขียนภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้นั้นเป็นคำศัพท์ในระดับใดโดยวิเคราะห์จากโปรแกรมวิเคราะห์คำศัพท์ VocabProfile (VP) เพื่อสะท้อนถึงความรู้ด้านคำศัพท์ของตัวผู้เรียนเองและยังเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทย ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งวิธีการตรวจสอบความรู้ด้านคำศัพท์ของผู้เรียนจึงเป็นทางเลือกที่น่าสนใจในการวัดระดับวงคำศัพท์ผ่านทักษะการเขียน เพราะการเขียนนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ในการบอกเล่าเรื่องราว เหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านคำศัพท์ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นแนวทางให้ผู้สอนเห็นถึงความสำคัญของการสอนคำศัพท์ที่มีประโยชน์แก่ผู้เรียนอีกด้วย